

tydning, nemlig Afløsningen af de Statskassen tilhørende Afgifter i Sæd. En lang Tids Erfaring godtgjør nemlig, at Forholdet mellem Sæd og Penge temmelig jævnt fremadskridende udvikler sig til Gunst for førstnævnte, hvorfor det er sandsynligt, at Afløsningen vil medføre Tab for Statskassen. Uden Betænkelse kan det heller ikke være at overlade den Afgiftspligtige at vælge Tiden til Afløsningen, selv om denne som i Lovudkastet begrænses indenfor 5 Aar, da der, naar hensees til kortere Tidrum, viser sig temmelig store Svingninger med Hensyn til Priserne, og Lovudkastets Motiver desuden antyde en Forlængelse ud over de 5 Aar, hvilken sikkert ogsaa vilde være nødvendig, naar en saadan Afløsning skulde have Udsigt til at fremmes saa meget, at den fik Betydning for Statskassen. Vel er der nu i ovenstaaende Skrivelse henviist til de Besværligheder, som Afgifternes Udregning i Penge maa medføre, og Vidtløftighederne ved Indkrævningen samt Regnskabsaflæggelsen; men hvad Udregningen angaar, da vil den meget lettes ved hensigtsmæssig Fremgangsmaade, og kan derfor ikke have stor Vægt, og hvad Indkrævning og Regnskabsaflæggelse angaar, der nu skeer gennem Amfthuerne, vil Afløsning af de i Sæd beregnede Afgifter næppe indvirke saa meget paa Contoirholdsgodtgørelserne, at nogen Indflydelse deraf bliver kjendelig, medens de Afløsninger, som Udvalget skal tilraade, altid vilde yde nogen Arbejdsletelse. I det Hele maa man vistnok være forsigtig med at vente store Resultater af Loven.

Udvalget skal saaledes fraraade Afløsningen af de i Sæd ansatte Afgifter til Statskassen, og troer ligeledes at burde fraraade den i § 5 foreslaaede Afløsning af de i en Deel Eiendomme af det forrige Ryttergods indeftaaende halve Kjøbesummer. Disse Prioriteter tilbyde nemlig Besidderne af de paagjældende Eiendomme saa væsentlige Fordele (Uopfigelighed, Rentebetaling een Gang om Aaret, Stempelfrihed), at det er lidet rimeligt, at Nogen vil ønske at udbetale Prioriteten selv med et Afslag af 10 Procent, naar ikke ganske særegne Omstændigheder maatte være tilstede,

og som saadanne maa man komme til at tænke paa, at ved Udstykning en Deling af Prioriteten under 50 Rd. ikke kan foregaa, men at den da uden Afdrag maa indbetales i Statskassen. I saadanne ikke sjældent forekommende Tilfælde vilde man vistnok forud for Delingen opgive Capitalen for at spare de 10 Procent, som da Statskassen tabte.

Med Hensyn til de enkelte Paragrapher skal man bemærke:

§ 1. ad § 1.

Overensstemmende med, hvad ovenfor er udtalt, maa Udvalget finde det tilraadeligt at begrænse Afløsningen af de Statskassen tilflydende Afgifter til Afgifter i Penge, hvorfor en dertil svarende Ændring er bragt i Forslag (Ændringsforslag Nr. 1), hvorunder tillige er indbefattet, at Begrænsningen af Lovens Varighed til 5 Aar skal udgaa, da denne er begrundet i Hensynet til Kornafgifterne.

Sidste Punktum af § 1 vil, naar den ovenberørte Deel af Ændringsforslaget Nr. 1 vedtages, ikke have sin rette Plads i denne Paragraph, hvorfor det (Ændringsforslag Nr. 4) er foreslaaet med nogen Forandring at optage det i § 4.

§ 3. ad § 3.

I denne Paragraph indrømmes der Arvefæsterne Ret til at frigjøre sig for Pligten til at erlægge Recognitionens Beløb taget een Gang, men, naar Afløsningen skeer ved Besidderstifte, med et Tillæg af sex Tiendebøle. Det sees tillige af Finanzministerens ovenfor aftrykte Skrivelse, at det fornemmeligt er paa disse Afgifters Afløsning, der fra Administrationens Side lægges Vægt, og da alle Recognitioner ere ansatte i Penge, kan Udvalget i og for sig ikke finde Noget derimod at erindre, men det maa tillade sig en Bemærkning med Hensyn til Afløsningssummens Størrelse. Ved Bestemmelsen af saadanne Summers Værdi kommer det blandt Andet an paa, med hvor